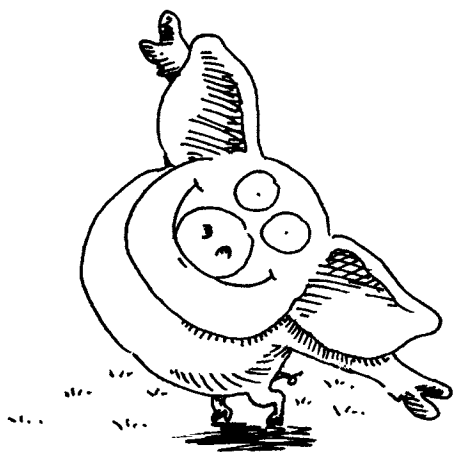

Didžiojo klano ūkis

Kiaulės irgi gali skraidyti

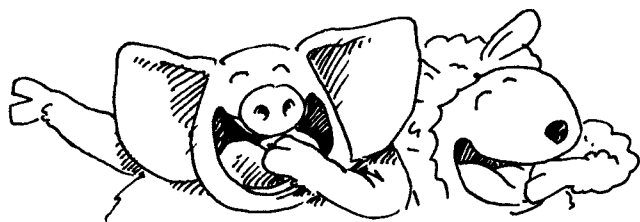
Pirmas skyrius

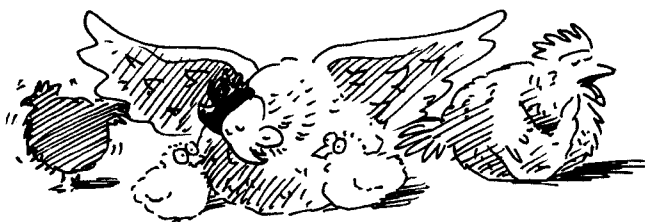
Didžiojo klano ūkyje, už apgriuvusio
svirno esančiame kieme, gyveno kartą
marga gyvūnų šeima.

Su pirmaisiais brėkstančio ryto
spinduliais raudonplunksnis gaidelis
Frederikas pakeldavo akis į saulę
ir giedodavo tol, kol
senojo ūkininko Raferčio
miegamojo lange
įsižiebdavo šviesa.

Vienas po kito gyvūnai ištipendavo

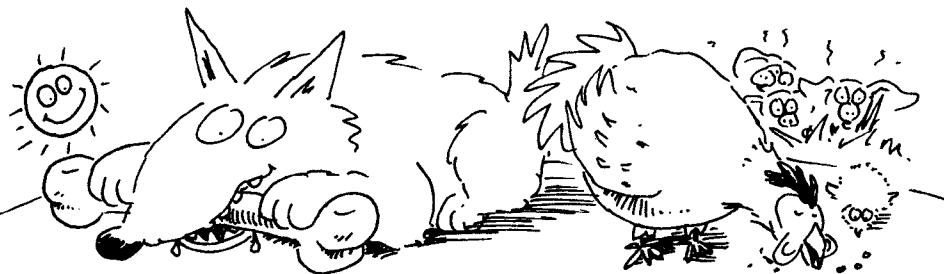
į aušrą ir imdavo ražytis, žiovauti

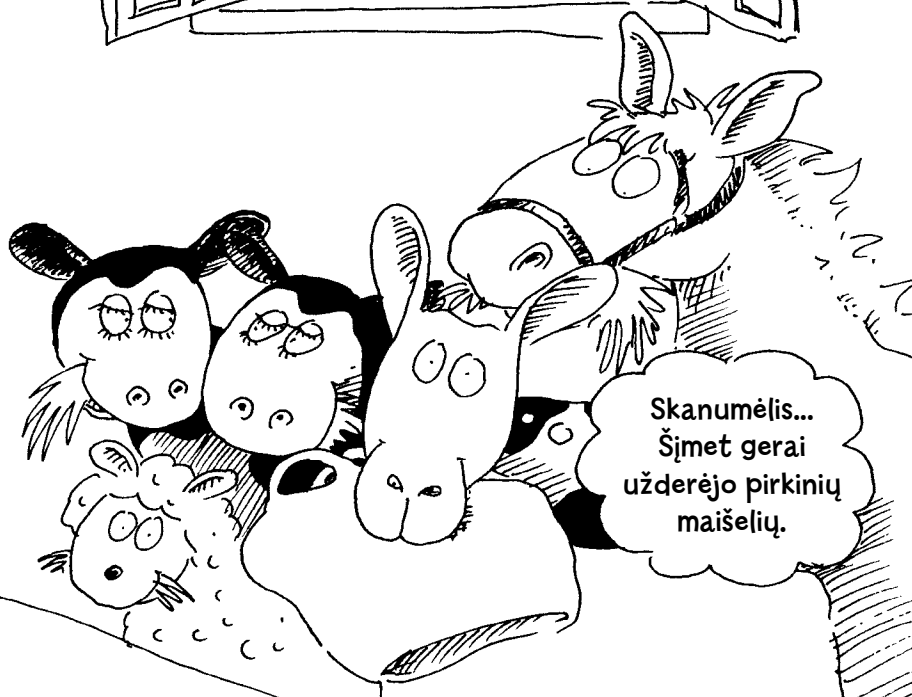
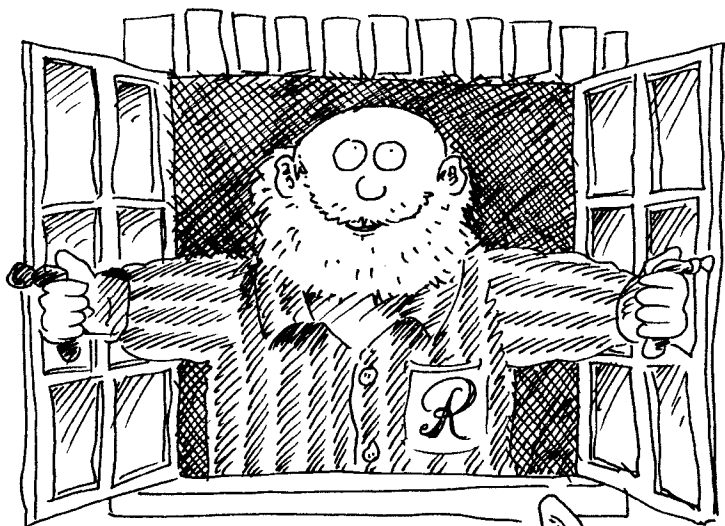
bei kasytis, tačiau nepapusrųčiavę
niekada

neištardavo nė žodžio.

Senasis ūkininkas Rafertis įsidėjo
dirbtinius dantis, pažvelgė pro vonios
kambario langą ir palingavo galvą.

Skanumėlis...
Šimet gerai
užderėjo pirkinų
maišelių.

Atidares langą
ūkininkas
sušuko:

Saule, nešdinkis!
Girdi? Riedėk iš čia
ir šviesk kur kitur.
Pradink, išnyk!

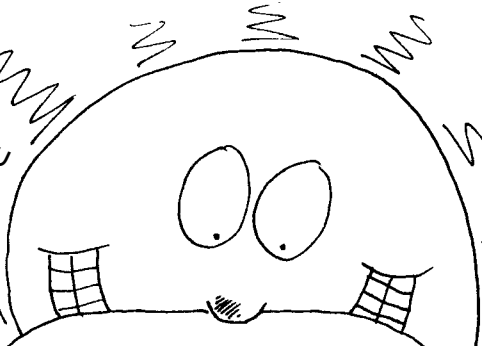
Bet saulė buvo per
toli, kad išgirstų.
Ir plieskė toliau.

Antras skyrius

Ūkio kieme gyvūnai dairėsi į saulę
ir dūsavo:

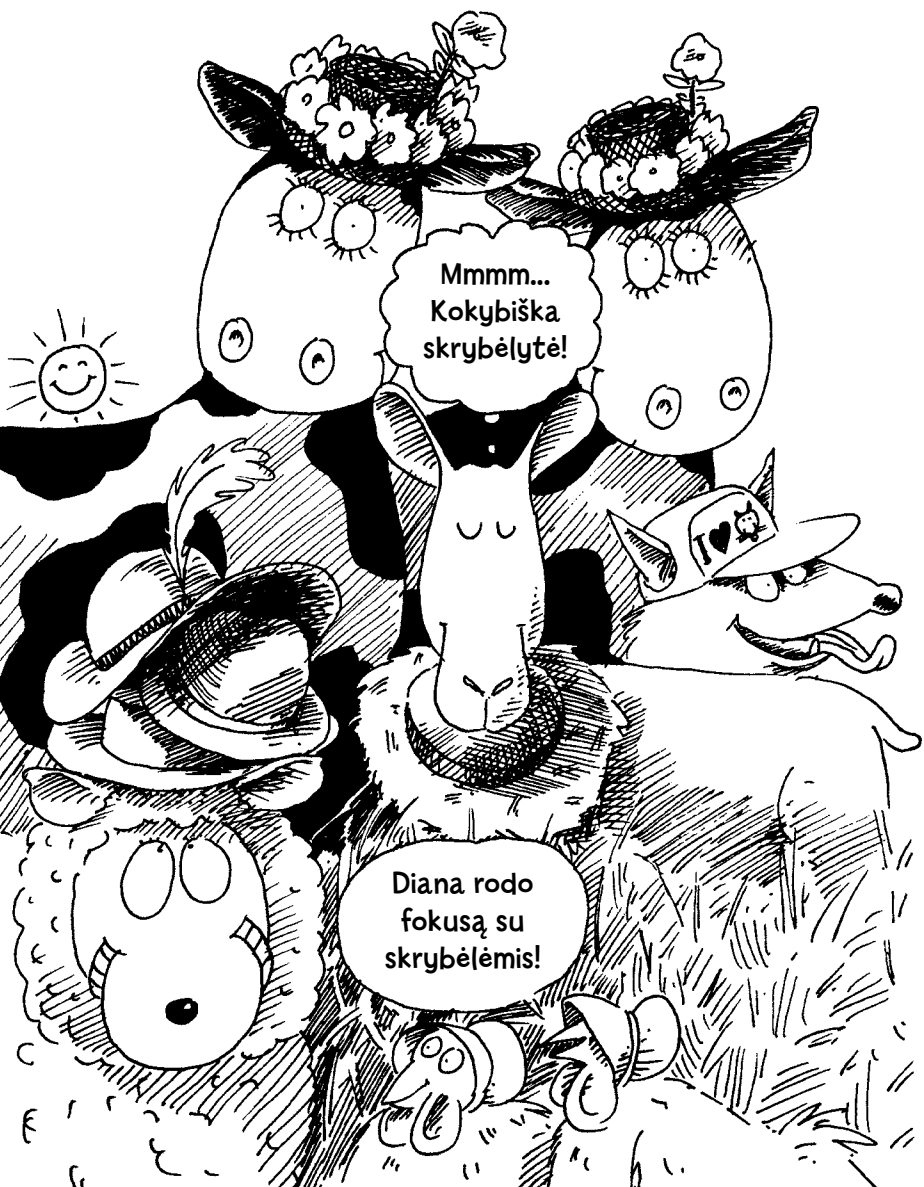
SKRUDINU

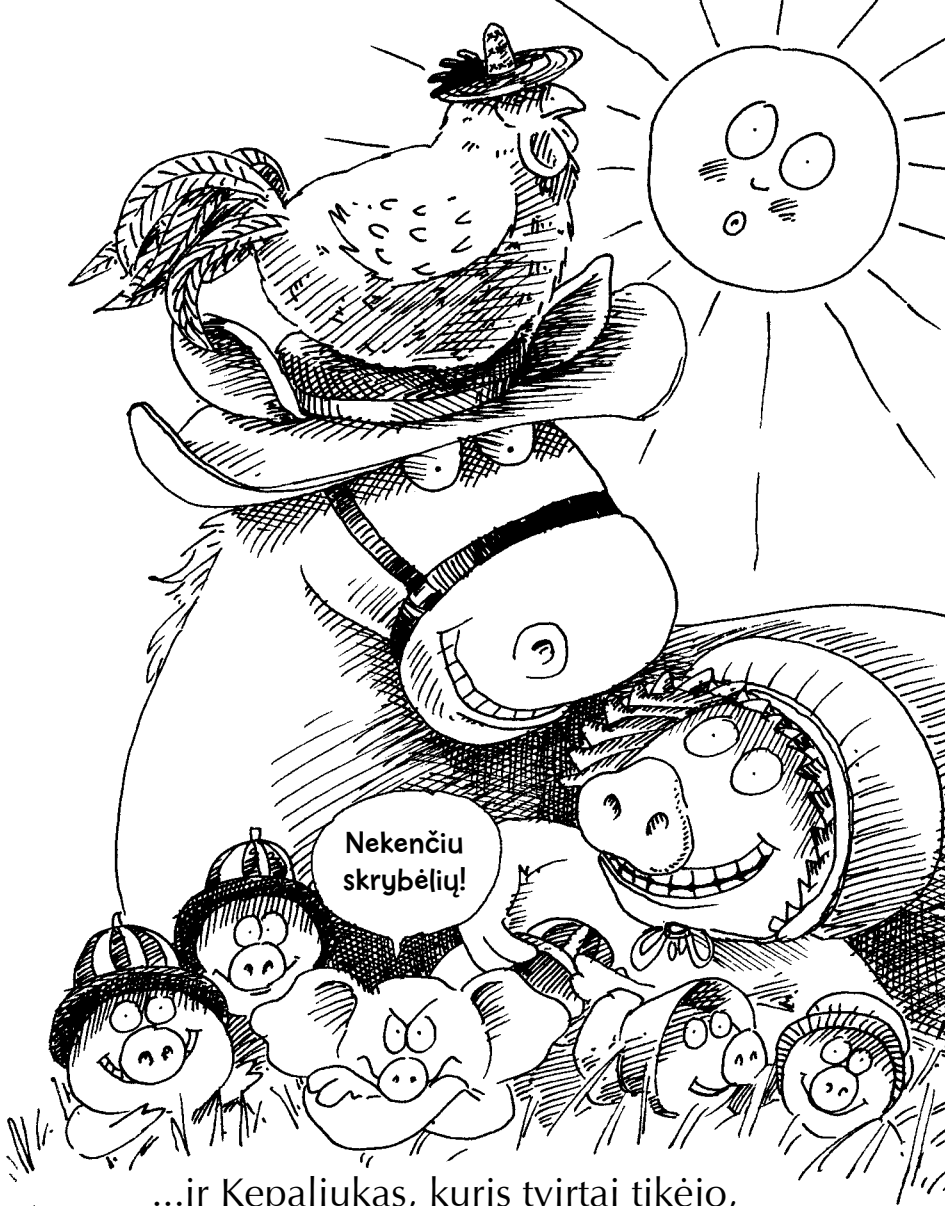
Dar viena kaitri diena.
Visi maukšlinkimės
skrybėles. Juk nenorime,
kad mus trenktų saulės
smūgis, tiesa?

Todėl visi gyvūnai užsidėjo skrybėles.
To nepadarė tik ėdrusis ožys Egbertas,
kuris savo skrybėlę jau buvo suėdęs...

...ir Kepaliukas, kuris tvirtai tikėjo,
kad kiaulės su skrybėlėmis atrodo
kvailai. Bet Kepaliukas ir šiaip niekada
nedarydavo to, kas liepta.

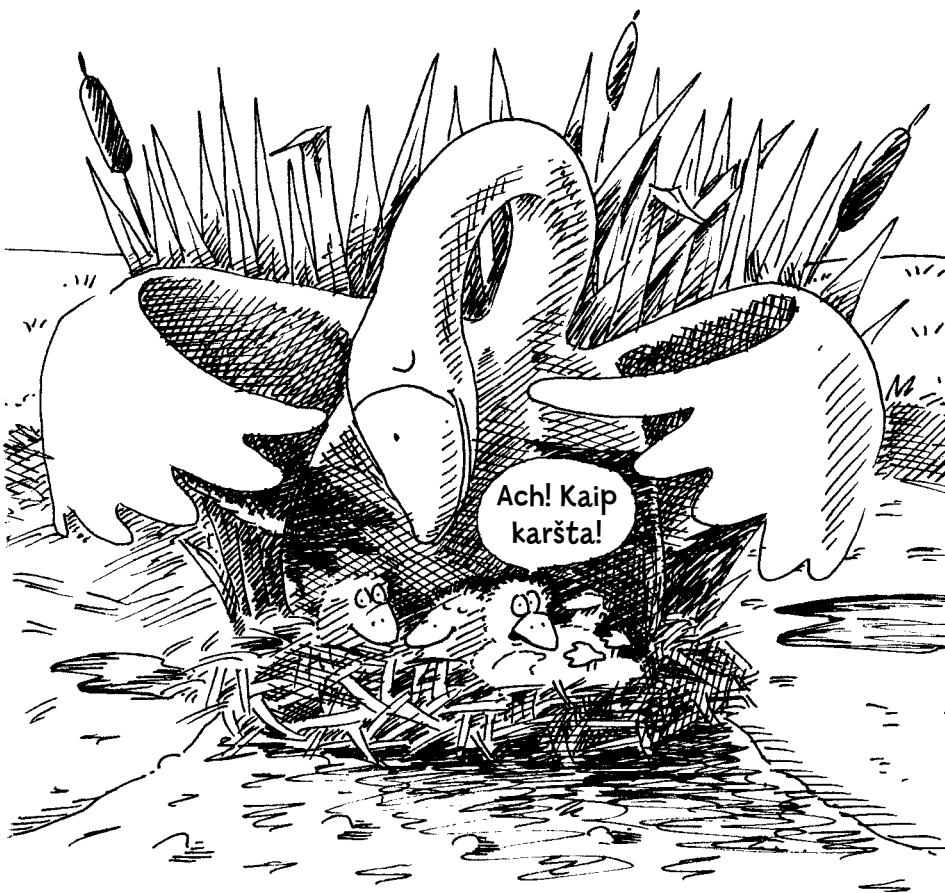
O tvenkinyje Aukštyn ir Žemyn, du
balti antinai, kurių niekas nemokėjo
atskirti, sukišo galvas į purvynę, nes
tvenkinyje kone neliko vandens.

Nejudri tarsi statula žąsis Albertina
tupėjo savo saloje išskėtusi didelius
baltus sparnus, kad jos žąsiukai
turėtų pavėsį.

– Mamyte, kada palis? – sucypsėjo jie.

– Kada nors, – atsakė žąselė ir įsitaisė pogulio, nes taip elgtis buvo išmintingiausia, o Albertina buvo pati išmintingiausia kada nors gyvenusi žąsis (visi, taip pat ir Albertina, tai žinojo).

Todėl ištroškę, apdulkėję ir sudirgę gyvūnai atitrepšėjo paklausti jos patarimo, tik vienaakis katinas Murkis nesirodė, nes buvo kietai įmigęs ant traktoriaus sėdynės.

Ei, Albertina, ką mums daryti?

Karvutei
reikia
vandens.

Aštuoniasdešimt
butelių per dieną,
o liko visai nedaug.

Mes su paršeliais nesimaudėme
jau ištisas savaites.

Žinome...
mes turim
uoslę!

Na jau,
nesibarkit!

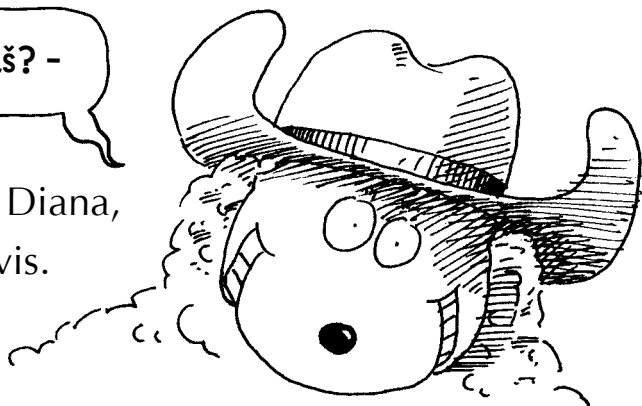
Žiūrėkit, kas
pragydo!

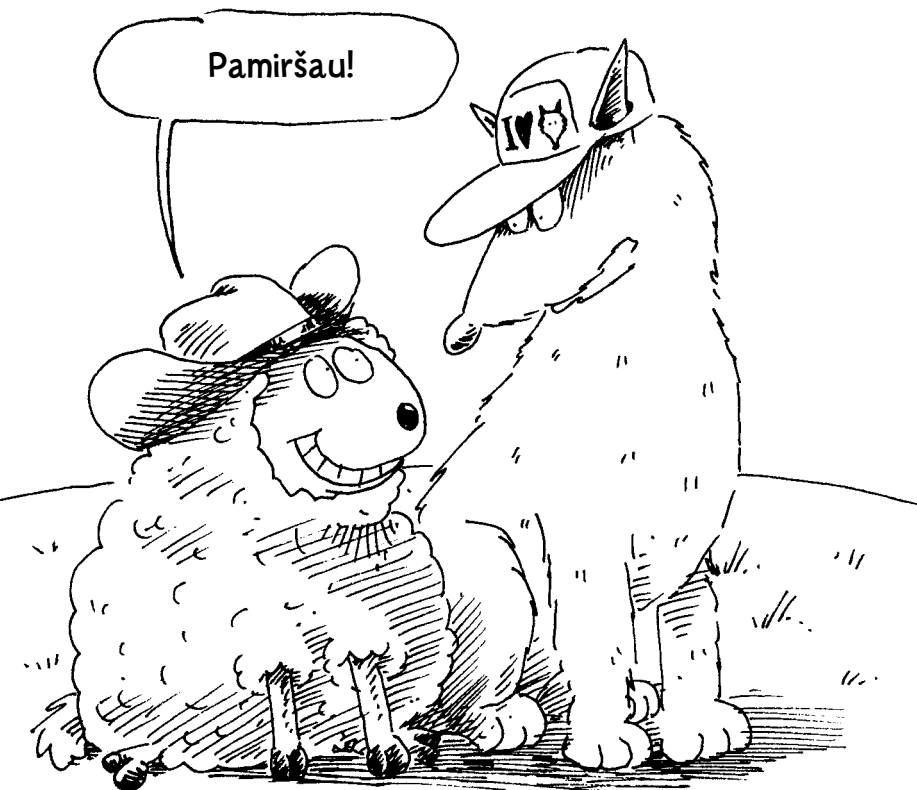
O aš? -

paklausė Diana,
paikoji avis.

– Ką tu? – susidomėjo Džiugis, beveik
visada sumanus aviganis.

Pamiršau!

Frederikas žvelgė į suopius, vieversius, čiurlius ir kregždes.

– Jei tik mokėčiau skraidyti kaip jie.

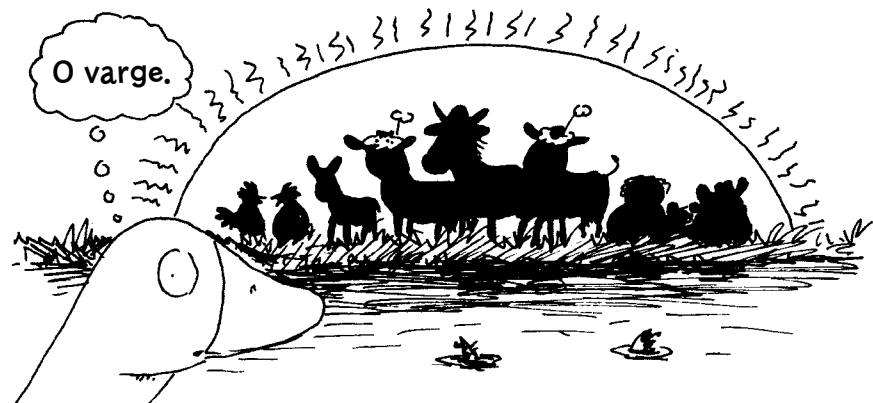
Tikriausiai viršuje vėsu, – atsidūsėjo jis.

Mažasis Kepaliukas irgi žvelgė į dangų ir mąstė apie tą patį.

– Juk turi sparnus, – tarė Egbertas. –
Pasinaudok jais.

– Nagi, nagi, – tarė
Kapitonas. – Jūs vėl baratės.
Ir šūktelejo žąselei:
– Albertina, ką mums daryti? Nuo
saulės pasidarėme pikti ir irzlūs.

Elkitės kaip aš.
Susiraskit ūksmingą vietą,
jaukiai įsitaisykit ir miegokit.
Lietaus bus. Juk galiausiai
visada palyja.

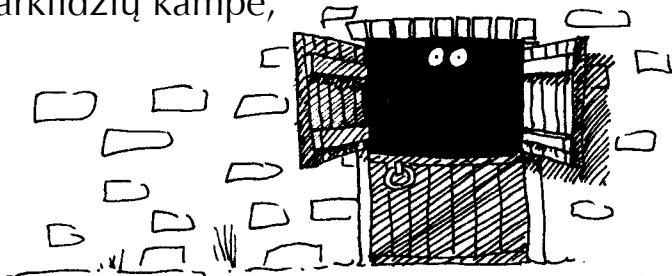
Štai
kokia mano
MAMA.

Ji puikiai įveikia
sunkumus.

Štai ką gyvūnai padarė:
Kapitonas pasislėpė tamsiausiame
arklidžių kampe,

Džiugis
susirangė darže
po rabarbarais,

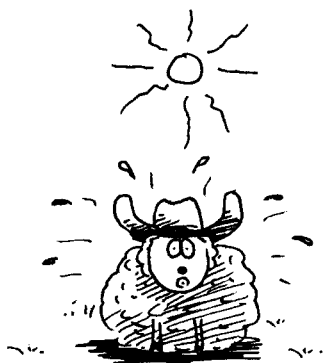

Tetulė Greisė ir Raktažolė sustojo šalia
viena kitos po kupliu uosiu,

Egbertas prigulė už popierinių maišų
krūvos svirne, kad būtų šalia savo pietų,

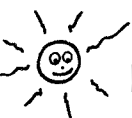

o Diana atsigulė
saulėkaitos
svilinamo lauko
vidury, nes ji
labai paika avis!

Frederikas eidavo ten, kur bėgdavo
jo raibosios vištelės, o šios patraukė
į skirtingas puses, todėl gaideliui buvo
labai sunku!

Paršė su savo mažaisiais paršeliais,
tarp kurių buvo ir Kepaliukas,
nuturseno į dilgynes ir ramiai atsigulė.
Netrukus visi gyvūnai kietai įmigo...

...išskyrus Kepaliuką, kuris nė kiek
nenorėjo miego.